

лица и настанили децата си на учение, ала турцитѣ гледали съ завистливо и лошо око на ученитѣ българи, защото тѣ искали и въ Турция да има свобода, конституция, народно събрание, правда и редъ. Тѣзи македонски българчета, които свършили наукитѣ си въ чужбина, като се завърнали въ Македония, искали да станатъ сѣдии и адвокати при турскитѣ сѣдилища; други искали да бждатъ лѣкари, инженери, учители и т. н. Но турцитѣ не имъ давали мѣсто и гледали да ги изгонятъ отъ Македония. Та много македонски учени българи, като не могли да работятъ въ бащината си земя, се преселвали въ България... Но тѣмъ било винаги мжчно за отечеството имъ, та работѣли и македонскиятъ народъ да получи свобода, каквато имали свободнитѣ българи въ Княжеството.

Турското правителство налагало тежки данъци на българитѣ въ Македония, не запазвало хората отъ крадци и убийци; позволявало на сръбскитѣ и гърцкитѣ хайдути да нападатъ надъ българитѣ и да ги обръщатъ на сила въ сърби или въ гърци. Отъ всичко това българитѣ били много недоволни, нѣкои избѣгали чакъ въ Америка да се отърватъ отъ мжки и беднотия. Турцитѣ слухтѣли на всѣкжде и дето виждали по-събуденъ българинъ, смѣтали го за бунтовникъ, запирали го, биели го, а и много убивали.

И тъй, докато свободнитѣ българи въ Княжеството напредвали и се радвали на свобода, робитѣ българи въ Македония и Одринско страдали отъ турцитѣ, осиромашавали и бѣгали отъ своята татковина.